

Chương 49

Tức Giận

Thì ra Hoàng Lão Thực bị nàng đánh trúng, tuy không đau nhưng bị hù nhảy dựng, chân lão đảo một cái làm rớt thùng đồ ăn xuống đất, mùi thịt nồng đậm lan ra.

Chó Hoàng gia lập tức từ trong sân xông tới, ăn ngấu nghiến.

Hoàng Lão Thực trợn tròn mắt.

Hoàng đại nương càng đau lòng đến đời mạng.

Mặc dù là đồ ăn thừa nhưng còn mới, bắt quá là đổ chung vào với nhau thôi. Những món đã bị mọi người thò đũa vào, đều cho chó và heo ăn. Lúc này một thùng đều đổ xuống đất, không sót lại miếng nào.

Nàng nhịn không được nổi trận lôi đình, lớn tiếng chửi.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị nghe tiếng từ trong nhà chạy đến, hỏi sao thế này.

Cũng không cần hỏi, vừa lại gần đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, hai người liền hiểu. Hoàng lão cha quát mắng con trai nói: "Người đang làm chuyện gì, đi đường cũng không xong?"

Hoàng Lão Thực ủy khuất nói: "Là nương đánh ta một bàn tay, mới bị đổ."

Đêm nay Hoàng đại nương bị đè nén, lửa giận trong lòng đã tích góp đến cực đỉnh, lúc này hoàn toàn bùng nổ. Thấy hấn đưa một rổ thịt cho Hoàng lão Nhị, cảm thấy an toàn rồi, liền lại chạy tới đánh hấn, vừa đánh vừa mắng hấn không tiền đồ.

Nói là đánh, cũng chỉ là xì hơi, không đánh nặng tay.

Nhưng Hoàng Lão Thực lại cứng đầu không nghĩ ra: việc này không thể hoàn toàn trách hấn nha!

Hoàng lão cha nghe cách vách có tiếng mở cửa, thấp giọng quát: "Đi vào! Làm cho người ta chế giễu sao?"

Hoàng Lão Thực vội vàng nói: "Ta đi, cha. Trong nhà còn phải dọn dẹp đâu."

Hoàng lão cha hét lớn một tiếng: "Người đứng lại đó cho ta!"

Hoàng Lão Thực đành phải ngoan ngoãn đứng lại, theo cha vào nhà.

Vào phòng chính, Hoàng đại nương không cố kỵ nữa, đem bắt mẫn đong lại trong lòng phát ra hết.

Hoàng lão cha nghe con trai nói kêu nhạc phụ từ sau không cần mang đồ đến, hiển nhiên là ghét bỏ cha mẹ đi theo chiếm tiện nghi, tức giận muốn chết, đập bàn "ba" một tiếng quát: "Người thật giỏi a, lão Đại! Ngại cha mẹ có phải không? Ngóng trông chúng ta chết có phải không?"

Hoàng Lão Thực nhưc đầu. Sự tình phát triển vượt ra khỏi nhận thức cùng năng lực xử lý của hắn, cũng không biết sao lại trở nên như vậy, đành ngồi yên không nói một tiếng.

Hai vợ chồng Hoàng lão cha ước chừng mắng hắn một canh giờ, mới cho hắn trở về.

Lúc gần đi, Hoàng đại nương kêu hắn ngày mai mang chút đồ ăn lại đây, ai kêu hắn làm đồ.

Lại nói Hoàng gia, sau khi cha mẹ chồng đi, Phùng Thị mới bắt đầu thu dọn đồ đạc, xử lý đồ ăn dư.

Phùng Trường Thuận lại trịnh trọng đối với Lâm Đại Đầu nói: "Đại Đầu cháu! Con rể ta Lão Thực, rất thành thật. Tục ngữ nói, bà con xa không bằng láng giềng gần. Sau này, nhờ Đại diệt tử chiếu ứng hắn nhiều một chút."

Lâm Đại Đầu vội vàng gật đầu, thành khẩn nói: "Ông ngoại nàng yên tâm. Ta có chút keo kiệt nhưng ta cũng không phải kẻ không mặt không mũi, không có lương tâm. Lão Thực huynh đệ cùng đệ muội đều là người tốt, nếu không, ta có thể gấp gáp cầu Hoàng gia kết thân sao?"

Khóe miệng Phùng Trường Thuận giật một cái, biết hắn muốn nói đến chuyện thông gia, nên không tiện nói tiếp.

Hắn ngừng một lát mới nói tiếp: "Chuyện nhà chuyện cửa, người trong nhà còn vượt không rõ, người ngoài sao có thể xen mồm. Ta cũng không ý khác, chính là thỉnh Đại Đầu cháu giúp một tay. Nếu có một ngày bọn họ nháo ác liệt, nháo đến lý chính, Đại Đầu cháu có thể ở trước mặt mọi người nói lời công đạo. Người và con rể ở cách vách cũng rõ ràng. Tính tình con gái ta cứng rắn nhưng cho tới bây giờ không bắt hiếu với cha mẹ chồng."

Lâm Đại Đầu nghe hắn nói lời này, bưng tỉnh đại ngộ, vội đáp ứng.

Phùng Trường Thuận nói: "Lẽ ra ta nên tự mình đi nói. Nhưng nếu hiện tại ta đi thì giống như ta ở không đi gây sự."

Lâm Đại Đầu vội nói không cần, nếu thực sự có một ngày như vậy, hắn sẽ cùng đại bá nói.

Có thể Phùng Trường Thuận mới yên tâm.

Vừa rời rỗi rãnh nói vài câu, nhất thời vợ Đại Đầu cho Lâm Xuân và Đỗ Quyên bú sữa, rồi kêu chồng mình mang đồ ăn dư về nhà ngủ.

Lâm Đại Đầu lại kêu vợ để lại bát thịt hươu kia, nói là cho Tước Nhi ăn, "Hai tên tiểu tử kia của ta giống như thỏ phỉ vậy. Buổi trưa ăn no, buổi tối cũng nhét rất nhiều. Không giống Tước Nhi, buổi tối chưa ăn. Thịt này do bà ngoại sao khô, lưu trữ cho nàng làm đồ ăn vặt ăn. Vừa rồi trước mặt bà nội nàng, ta khó mà nói, sợ để lại cũng bằng không..."

Vợ Đại Đầu vội vàng gạt đầu đồng ý, cho nên vừa rồi hai người bọn họ đều không lên tiếng.

Bộ dáng hai người kia tri kỷ làm Phùng Trường Thuận lúng túng không thôi. Đây cũng không phải là chuyện đẹp gì. Mẹ con không hiểu nhau, hàng xóm lại thành tri tâm, nói ra chỉ sợ người cười đến rụng răng.

Hắn cũng không khách khí, thay mặt con gái nhận.

Hai người Lâm Đại Đầu rời đi, một hồi lâu sau Hoàng Lão Thực mới trở về.

Phùng Trường Thuận liền hỏi con rể sao trể đến bây giờ mới trở về.

Hoàng Lão Thực rất uỷ khuất nói: "Đồ ăn bị đổ. Cha cùng nương đều mất mặt."

Phùng Trường Thuận kinh ngạc hỏi: "Sao lại không cẩn thận như vậy, đem đồ ăn đổ?"

Hoàng Lão Thực giải thích: "Không trách ta. Là nương đánh ta một bàn tay..."

Nói phân nửa, vợ vàng dừng lại.

Nếu nói tiếp là lộ ra lời mẹ mình nói sau lưng cha vợ và vợ. Dù hắn là Lão Thực, cũng biết như vậy là không thỏa đáng, sẽ chọc cho thông gia hai bên bất hòa.

Nhưng Phùng Trường Thuận là người rất lợi hại!

Nếu nói đôi phó người bên ngoài phải phí chút tâm tư và thủ đoạn, đôi phó với người con rể này thì không còn gì đơn giản hơn. Ba câu vừa hỏi là biết rõ tiền căn hậu quả, nhất thời phần nộ.

Lúc ấy hắn không lên tiếng, phân phó con rể đi chiếu khán con lừa gia súc, bảo ngày mai vợ muốn đi. Sau đó, tự mình tới phòng bếp tìm Phùng Thị.

Phùng Thị đang cùng Phùng bà mẹ đem đồ ăn thừa đổ vào nồi nấu, lại dùng một nồi khác sấy thịt. Những thức ăn này không nấu lại một lần, quay đầu muốn hư.

Sau khi Phùng Trường Thuận đến, đem lời con rể nói vừa rồi kể lại một lần.

Dĩ nhiên Phùng Thị tức giận đến không chịu nổi. Không chờ nàng nói chuyện, Phùng Trường Thuận đã nói: "Sau này, trừ một năm đồ ăn cho cha

mẹ chồng người, và những hiểu kính ngày lễ, một cây kim cũng không được cho bên kia!"

Phùng bà mẹ và Phùng Thị nghe được trợn mắt há mồm.

Phùng Trường Thuận cười lạnh nhìn con gái nói: "Mỗi lần người ta ba câu một chữ, người liền dỗi đem đồ vật tặng người. Đưa đồ còn bị người nói không hiểu thuận. Vậy thì dứt khoát xé rách mặt, không cần danh tiếng này. Trừ bỏ nên cho đồ ăn dưỡng lão cùng hiểu kính ngày tết, việc này một chút đều không thể thiếu. Nàng muốn gì đó, được, kêu Hoàng lão Nhị làm hoàn chỉnh hết đồ đạc trong nhà người. Hấn không phải thợ mộc sao!"

Hừ, cho là hấn dễ khi dễ sao?

Bởi vì cách quá xa, không có biện pháp nào. Nếu hai nhà gần nhau, Hoàng gia dám đối với con gái hấn như vậy, xem hấn thu thập bọn họ

Tính tình kiên cường của hấn rốt cuộc hoàn toàn bại lộ.

Tính tình Phùng Thị không phải là không có căn nguyên, quả thật di truyền từ hấn.

Bất quá hấn thân là nam nhân, bởi vì buôn bán thổ sản vùng núi, thường ở bên ngoài lịch lãm cần phải có chút thủ đoạn mà thôi. Đáng tiếc Phùng Thị lại không kế thừa điểm ấy của hấn.

Phùng Thị kích động mặt đỏ lên, dùng sức gật đầu nói: "Ta hiểu được."

Phùng bà mẹ cũng gọi lên tính tình, đem muôi gỗ "đang đang", giọng căm hận nói: "Chưa thấy qua người như vậy! Sao không thấy nàng mang đồ của nhà con trai út ra trợ cấp cho con trai lớn?"

Phùng Trường Thuận không để ý tới bà già đang lải nhải, bung cái ghế dài tới ngồi xuống bên bếp, tiếp tục nói: "Những thứ kia, người cầm đưa lý chính còn có tình nghĩa hơn. Đưa cho bọn họ càng cho càng thù. Nàng muốn nói? Được a! Làm rùm beng ra cho mọi người phân xử!"

Phùng Thị không dễ dàng được cha mẹ duy trì, tinh thần phấn khởi, gật đầu không ngừng, tỏ vẻ nàng nhất định nhớ lời cha mẹ nói, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Phùng Trường Thuận nghiêng mắt nhìn nàng nói: "Là người? Bị người hai câu ba điều lải nhải nhắc liền tức giận đến không biết phương hướng. Đưa đồ cho người ta còn dỗi, đây chính là người chuyên môn làm chuyện ngu xuẩn. Người nghe kỹ cho ta: sau này mặc kệ bọn họ nói cái gì, người ngậm chặt miệng cho ta, không cho tranh luận, người làm như không có lỗ tai. Nàng muốn nói ác, người liền nói với bọn họ là không đưa đồ ăn dưỡng lão cùng hiểu kính gì đó cho bọn họ. Chuyện khác một chữ không cho nói, coi bọn họ làm gì!"

Phùng Thị hồi tưởng chuyện cũ, đúng là tình hình như vậy. Bởi vậy nàng dụng tâm ghi nhớ.

Đang nói, Hoàng Lão Thực trở lại.

Thấy hấn đến, nhạc phụ, nhạc mẫu cùng vợ đều không để ý hấn.

Hoàng Lão Thực cũng biết nhạc phụ sinh khí, ngượng ngùng không dám nói lời nào.

Đêm đó, mọi người bận rộn đến quá nửa đêm mới ngủ.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày sáng sớm hôm sau, Phùng gia 3 người ăn xong điểm tâm liền vội vàng đi .

Chương 50

Đội Không Kịp Lớn Lên

Sau khi người của Phùng gia đi, Hoàng Lão Thực nói với Phùng Thị là tối qua hẳn làm đồ đồ ăn dư, muốn lấy chút đồ ăn thừa đưa qua cho cha mẹ.

Phùng Thị sầm mặt xuống, nói: "Người dám cầm đi? Đồ không có tiền đồ! Người không phải là con của mẹ người, là nhật được hả? Hôm qua đưa năm cân muối, rồi cho nàng lộc nhung, lại chia thịt và đồ ăn, có được tiếng tốt nào không? Vừa đánh vừa mắng còn trách người, người còn bồi thường đồ ăn cho người ta. Ta lạnh tâm thay người."

Hoàng Lão Thực bị vợ nói đến cúi đầu, kiếm đường xuống ruộng làm việc.

Phùng Thị không cho lấy, hẳn cũng không dám lấy nên đành phải trốn tránh.

Hoàng đại nương ở nhà đội đến hoa tàn cũng thấy bóng dáng con trai cả, tức giận đến ngã ngựa.

Sau khi bà ngoại và tiêu di đi, ngày lành của Đỗ Quyên cũng chấm dứt.

Bởi bắt đầu thu gặt lúa mạch. Cắt lúa mạch xong lại vội việc khác. Liên tục mấy tháng, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị mỗi ngày bận rộn đến mức chân không chạm đất, chỉ có Hoàng Tước Nhi ở nhà chiếu khán nàng.

Đỗ Quyên không nghĩ tới một bé gái năm tuổi đã có khả năng làm việc nhà.

Mỗi ngày nàng vẩy nước quét nhà, quét sân, cho gà ăn, hái rau, rửa rau, nấu cơm, trong ngoài đều chiếu ứng. Chỉ là không biết xào rau, việc này phải đội Phùng Thị về làm. Còn có giặt xiêm y cũng không được, bởi vì nàng bụng không nổi.

Nhìn bóng dáng nhỏ xíu kia bận rộn, Đỗ Quyên không chỉ kính nể mà còn đau lòng.

Lúc Hoàng Tước Nhi bận rộn, nàng một mình nằm đung đưa trong ổ, nhàm chán ca hát. Lúc này, nàng cảm thấy mỗi một ngày rất dài, hận không thể lập tức lớn lên.

Hoàng Tước Nhi là một tỷ tỷ tốt, cách một hồi là chạy như bay đến đung đưa vừa xem nàng, nhìn thấy Đỗ Quyên nhìn nàng cười, nàng mới yên tâm đi làm việc của mình.

Đỗ Quyên đương nhiên sẽ không yên lành.

Trời nóng nực, tất cả muỗi đều đi ra, đều nhìn chăm chăm vào da thịt non mềm của nàng.

Ngắn ngủi hai ngày, trên mặt nàng, trên cánh tay, trên đùi xuất hiện rất nhiều vết đỏ lớn, nhìn đến kinh tâm.

Tuy Phùng Thị đau lòng cũng không có biện pháp. Ở nông thôn, không bị muỗi đốt là không thể nào.

Hoàng Tước Nhi cảm thấy những vết đỏ kia đích thực tổn hại đến hình tượng khả ái của muội muội, vì thế cần thận nghĩ cách. Nàng dùng áo choàng của nương che Đỗ Quyên kín mít, trên đầu cũng dùng một kiện xiêm y che. Lại sợ nàng bị nghẹt thở nên chừa mũi miệng nàng ra.

Với một đứa bé năm tuổi mà nói, tính toán này đã rất chu đáo.

Tuy đã vào mùa hè nhưng trong núi cũng không quá nóng bức, nên Đỗ Quyên ngoan ngoãn không đạp loạn, chấp nhận cái "lồng bảo hộ" này.

Mọi chỗ đều được bảo hộ nghiêm kín, nhưng "đạo cao một thước, ma cao một trượng", hay hoặc là nói "mùi rượu không sợ ngõ nhỏ sâu", lúc Đỗ Quyên ngủ, muỗi lại tìm đến địa phương lộ ra ngoài, thả cửa hút no nê. Đợi Đỗ Quyên tỉnh lại dùng tay sờ, phát hiện môi sưng vù lên như miệng heo, tức giận đến thảm mắng đám muỗi này quá thiếu đạo đức.

Hoàng Tước Nhi thấy, đau lòng giúp nàng thôi, vừa tức giận mắng muỗi.

Tiếng mắng rất non nớt nhưng nội dung mắng lại rất ác độc: trù muỗi đoạn tử tuyệt tôn!

Đây là lời mắng chửi của phụ nữ trong thôn lúc cãi nhau. Lúc mắng người về mặt hung tợn, người nghe sẽ nổi giận không kèm được. Bởi vậy nàng cảm thấy lực sát thương rất lớn, cho nên dùng để mắng muỗi đốt muội muội, thế này mới giải hận.

Muỗi đốt không bi đất, bi đất nhất là Đỗ Quyên không thể thường xuyên thay tã, thường để một mông cứt đái qua một buổi sáng. Nếu ngày nào Phùng Thị quá bận, giữa trưa quên giúp nàng đổi, nàng đành phải ôm cứt đái qua một ngày, chính mình đều có thể nghĩ thấy mùi nước tiểu và phân.

Nàng liền lập chí: "Đợi bản cô nương có thể ngồi sẽ biết bò, sẽ tự mình thay tã!"

Tưởng là mặc kệ cứ ngủ, mắt không thấy tâm không phiền, dù sao trẻ sơ sinh một ngày chỉ ít phải ngủ hơn mười tiếng, ăn no ngủ đủ mau lớn.

Tình hình này bị Nhậm Tam Hòa cố tình tới thăm phát hiện.

Nhìn đôi môi sưng đỏ của Đỗ Quyên đang ngủ say, còn có mấy vết đỏ to như củ lạc trên gương mặt trắng nõn, nghĩ thấy mùi nước tiểu trên người

nàng, sắc mặt hán tử trẻ tuổi âm trầm, phẫn nộ như phát hiện ra người ngược đãi mẹ hán vậy.

Bộ dáng của hán dọa Hoàng Tước Nhi sợ, không biết hán nhìn chăm chăm muội muội như vậy làm cái gì. Muội muội còn nhỏ như vậy, không có khả năng đắc tội hán nha!

Nàng đứng bên cạnh cái võng đung đưa, khiếp đảm nhìn hán tử cao lớn trước mắt, trong lòng suy đoán hán có bắt lấy muội muội ném xuống đất hay không. Lập tức bị ý nghĩ của mình làm kinh hoảng, ánh mắt lộ ra thần sắc sợ hãi.

Ánh mắt Nhậm Tam Hòa biến hóa không chừng, suy tư một hồi lâu mới chú ý đến bé gái kia đang cực kỳ sợ hãi nhưng lại kiên định bảo hộ trước mặt muội muội.

Trong lòng hán vừa động, chậm rãi bình tĩnh trở lại, sau đó đổi qua khuôn mặt tươi cười.

Hán cố sức hạ giọng ôn nhu, nhìn Hoàng Tước Nhi nói, phải thường đổi tã cho muội muội, bằng không sẽ dễ dàng sinh bệnh. Kêu nàng dụng tâm xem nương giúp muội muội đổi tã như thế nào rồi học làm, lại khen nàng thông minh có thể làm, khẳng định dễ dàng học được. Còn nói thay tã xong phải đem đi giặt, rồi phơi dưới ánh mặt trời chói chang. Còn kêu nàng lúc không có chuyện gì làm nên canh giữ bên cạnh võng, dùng quạt giúp muội muội đuổi muỗi, lấy nước cho muội muội uống...

Hán tử chưa bao giờ trông coi trẻ vết bụng ra vừa nghĩ vừa dặn dò. Sau khi dặn dò một đống lớn, lại dâng tặng một con chim trĩ cho bé gái làm phần thưởng, còn nói hán sau sẽ thường mang món ăn thôn quê đến.

Thái độ của hán đột nhiên chuyển biến, làm Hoàng Tước Nhi có chút mê hoặc.

Nhậm Tam Hòa nhìn thần sắc nàng, cười giải thích nói tiểu Đổ quyền rất đẹp, người nào thấy đều thích, hán cũng thích, mới nói mấy chuyện này.

Hoàng Tước Nhi lập tức cao hứng.

Nàng cũng cảm thấy muội muội nhìn đẹp hơn con của người khác, bởi vậy thập phần đồng tình với lời của Nhậm Tam Hòa, do đó không còn nghi hoặc.

Tiếp đó nàng nói cho hán biết, nàng bề bộn nhiều việc, phải làm việc nhà, không rảnh canh giữ bên người muội muội, bắt quá nàng sẽ học giúp muội muội thay tã.

Nhậm Tam Hòa nghe xong lời nói của bé gái, á khẩu không trả lời được.

Nghĩ nghĩ, hán cười tán dương nàng một phen, sau đó xoay người rời đi.

Chờ hẩn đi xong, quả nhiên Hoàng Tước Nhi giúp Đỗ Quyên thay tã. Bởi vì buộc cong vẹo, Đỗ Quyên liền tưới nước lên đệm giường.

Hoàng Tước Nhi thực buồn nản, không ngừng cố gắng, lại giúp nàng thay một miếng khác.

Đỗ Quyên tỉnh lại thấy tình hình như vậy cảm động đến đời mạng. Chờ nàng thay xong, tự mình tìm tòi dùng tay kéo tã cho ngay ngắn, đem hạ bộ che kín.

Hai tỷ muội chung sức hợp tác, chất lượng sinh hoạt của Đỗ Quyên tiến một bước lớn. Từ đó Hoàng Tước Nhi sẽ giúp muội muội thay tã, hơn nữa càng ngày càng thuần thực.

Lại nói Nhậm Tam Hòa làm bộ như lơ đãng đi ngang qua ruộng của Hoàng gia, cùng Hoàng Lão Thực nhân thoại hai câu, thuận tiện giúp hẩn làm chút việc tốn sức.

Có hẩn hỗ trợ, Hoàng Lão Thực và Phùng Thị kết thúc công việc sớm hơn một chút.

Hoàng Lão Thực liền mời hẩn đi Hoàng gia ăn cơm chiều, nói chỉ là không có thức ăn ngon.

Nhậm Tam Hòa cười nói lúc nãy hẩn mang đến một con chim trĩ.

Chuyện này càng làm cho Hoàng Lão Thực và Phùng Thị muốn mời hẩn tới ăn cơm, bằng không trong lòng bần khoản.

Nhậm Tam Hòa dĩ nhiên đồng ý.

Ở Hoàng gia, Nhậm Tam Hòa giống như mới phát hiện vết sưng đỏ trên mặt trên người Đỗ Quyên, nên bày cho Hoàng Lão Thực: lấy cành trúc vót cho lóng, dùng lửa hơ xong bẻ cong lại, hai đầu bắt cố định hai bên nôi, làm ra một cái khung màn. Lấy thêm một cái màn nhỏ bằng vải, che lên nôi thì muỗi không cắn được.

Vừa nói vừa khoa tay múa chân diễn tả, thúc giục xem xét Hoàng Lão Thực làm.

Chương 51 Âm Thầm Chiếu Cố

Người ta quan tâm con gái mình, sao Hoàng Lão Thực có thể không tích cực, đi làm ngay.

Nhưng Nhậm Tam Hòa nghĩ đơn giản, thực tế không dễ dàng như vậy. Sau khi cố định mấy cây trúc xong, Hoàng Lão Thực và hắn đều phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: không thể ôm đứa bé ra ngoài được.

Vẫn do Phùng Thị đi tới nói cho bọn hắn biết, khung màn chỉ có thể làm một nửa, chỉ cố định bên trên đầu của Đỗ Quyên, phần chân thì không, như vậy mới ôm em bé ra vào được.

Hai người bưng tỉnh đại ngộ, lập tức ra tay sửa chữa.

Đội làm xong màn, vấn đề lại tới nữa: không có vải sa.

Nếu dùng vải thô thì không thể thông khí, hương hồ Hoàng gia cũng không có vải dư. Nhà mẹ đẻ mang đến mấy khối vải, Phùng Thị tiếc đem ra làm màn.

Nhậm Tam Hòa sáng khoái cười nói, qua vài ngày hắn sẽ đi ngoài núi bán da lông, thuận tiện giúp bọn họ mang màn sa về.

Mặt Phùng Thị liền đỏ, tiếc nuối cầm ra lộc nhưng hắn cho hai ngày trước, kêu hắn bán đi mua màn sa.

Nhậm Tam Hòa vội chối từ. Hắn nói ghét bị muỗi cắn, cho nên muốn làm một cái màn. Dùng vải sa còn thừa lại của hắn cho Đỗ Quyên làm màn cũng đủ rồi. Còn nói nếu Phùng Thị cảm thấy áy náy, chuyện làm màn nhờ nàng hỗ trợ, hắn sẽ không trả tiền công.

Phùng Thị nghe xong cảm thấy chủ ý này tốt, vội vàng đáp ứng.

Đỗ Quyên nhìn người đàn ông tôn công sức chiếu cố mình. Rõ ràng rất ân cần, lại vì không muốn cho người khác chú ý, rất ít tới bên người nàng. Thật không biết khối thân thể này là thần thánh phương nào, đáng được hắn dụng tâm lương khổ như vậy.

Rất nhanh, Đỗ Quyên có màn nhỏ, phía trên vẽ cảnh trúc, rất thanh nhã trắng trong thuần khiết. Từ đó về sau, nàng ít bị muỗi cắn nữa.

Không chỉ như thế, số lần Nhậm Tam Hòa tìm Phùng Thị và vợ Đại Đầu giúp làm xiêm y cũng nhiều lên. Hắn luôn mang một khúc vải lớn đến, làm

một thân xiêm y còn dư không ít. Sau đó hắn rất hào sảng phát tay nói, còn dư lại thì làm xiêm y cho Lâm Xuân và Đỗ Quyên.

Hai người Phùng Thị đương nhiên cao hứng.

Vì thế, Đỗ Quyên và Lâm Xuân ăn mặc rực rỡ hẳn lên, nhìn tựa như bức tranh phúc lộc đồng tử. Ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng được thơm lây.

Vốn Phùng Thị không nỡ làm nhưng Nhậm Tam Hòa nổi rõ vải thừa cho mấy đứa nhỏ làm xiêm y, các nàng không tiện tham ô. Vả lại tuy dư nhiều vải nhưng cũng chỉ đủ làm xiêm y cho trẻ con, tranh giành không được, làm giầy lại càng đáng tiếc.

Ngoài chuyện đó ra, Phùng Thị rất phí tâm trang điểm cho 2 đứa con gái bởi nàng thích sĩ diện.

Trước mắt nàng không có con trai, chỉ có 2 đứa con gái. Vì việc này mà bà bà không thích nàng, trong lòng nàng luôn cảm thấy thấp kém hơn người ta. Thấy Đỗ Quyên chung diện đi ra người gặp người thích, liền cảm thấy trên mặt sáng rọi, đền bù phần nào tâm lý tự ti không có con trai. Bởi vậy, nàng mang hết vải thừa ra, làm bốn năm bộ quần áo cho Đỗ Quyên. Ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng có hai bộ, là ghép vải thừa lại.

Không phải Phùng Trường Thuận mắng nàng nuôi con thành quỷ nhỏ sao, nàng vội chăm sóc 2 đứa con gái, tranh khẩu khí.

Chẳng những Hoàng gia mua thêm xiêm y cho con gái, ngay cả thức ăn cũng khá hơn rất nhiều.

Bởi vì Nhậm Tam Hòa thường lấy cớ không biết làm cơm, đem con mời đến Hoàng gia, hoặc mang tới Lâm gia, để tẩu tử 2 nhà giúp làm, sau đó hắn ăn cơm chung với bọn họ.

Được ăn ngon, Hoàng Tước Nhi lớn hẳn ra, sắc mặt hồng nhuận, càng có sức chiếu cố muội muội. Nhâm thúc thúc còn thường xuyên vị việc này mà khen nàng.

Ăn thì không nói vì Nhậm Tam Hòa cũng phải ăn cơm. Chỉ là mặc thì có chút phiền toái. Bởi vì hắn nhờ Phùng Thị và vợ Đại Đầu làm rất nhiều xiêm y, lại không thể không mặc, quay đầu là người ta hỏi, nói người không làm việc thì diện như thế sao? Cho nên, hắn liền thường xuyên đổi mới xiêm y.

Kết quả, hình dáng cao ngất và nghi biểu anh hào xứng với bộ đồ mới, đưa tới phản ứng chưa từng có ở thôn dã, không riêng gì những thôn cô trong tuổi dậy thì thấy hắn là đồ mặt, ngay cả những nàng dâu trẻ cũng thích nhìn hắn, đàm luận về hắn.

Vì sao?

Bởi vì chất liệu và màu sắc của quần áo hần mặc đều do hần cố ý mua theo nhu cầu của Đỗ Quyên. Nếu hợp với Đỗ Quyên, mặc trên người hần, hần lại là nhân vật cao quý, hiệu quả có thể nghĩ.

Cái này còn không tính, chính hần cũng cảm thấy chòm râu rậm rạp trên mặt cùng với xiêm y màu sáng như thế, nhìn có chút chẳng ra sao cả. Vì thế một ngày nào đó, hần liền đem bộ râu trên mặt cạo sạch sẽ.

Chạng vạng hôm kia, bộ râu của Nhậm Tam Hòa bị cạo đi lộ ra gò má trẻ tuổi, người mặc áo lụa màu thiên thanh gọn gàng, canh giờ Đỗ Quyên mỗi ngày bú sữa cố ý đi tới Lâm gia.

Mọi người thấy hần tròng lớn mắt.

Người trong núi chưa thấy qua nhân vật như thế!

Thấy mọi người há to miệng nhìn hần, Nhậm Tam Hòa có chút lúng túng.

Đỗ Quyên không kinh ngạc lắm, chỉ là cảm giác đảo điên trước khí chất của hần: ít đi chút hào sảng, thêm chút tuấn mỹ, thành thiếu niên phong lưu tuấn tú.

Nàng cũng hiểu xiêm y của hần đều là loại tốt.

Màu thiên thanh chính là xanh nhạt, thanh nhã lại mộc mạc, rất thích hợp cho thiếu niên mặc.

Sở dĩ mọi người thấy kinh ngạc bởi vì phần lớn nam nhân trong núi mặc quần áo vải thô màu xám, nữ nhân thích mua vải bông hồng xanh diễm lệ. Màu sắc thanh đạm như vậy không thích hợp cho người đen thô ráp.

Nàng nhớ tới mình còn một bộ xiêm y màu vàng, cùng loại với mùa thu vàng, cũng là giúp hần làm xiêm y thừa ra vài làm. Nếu hần mặc bộ đó, hiệu quả không chừng kinh người hơn.

Nghĩ tới hiệu quả khi hần mặc bộ quần áo đó, nàng liền ha hả cười rộ lên.

Nhậm Tam Hòa thấy ánh mắt của đứa bé dính trên người hần cười không ngừng, giống như nhìn thấu tâm ý của hần, không khỏi đỏ mặt, trong lòng âm thầm lầy lăm kỳ.

Sau khi chào hỏi ngồi xuống, Nhậm Tam Hòa liền cùng Lâm Đại Đầu nói chuyện săn thú, cũng động thủ chế tác dụng cụ đi săn, nói thừa dịp muộn giờ đi vào núi bố trí cạm bẫy.

Vợ Đại Đầu liền theo Phùng Thị đi trong phòng cho 2 đứa bé bú sữa.

Đỗ Quyên và Lâm Xuân bú sữa mẹ, hai bà vợ vừa tán thưởng nhân phẩm Nhậm huynh đệ tốt, thật bản lãnh, vừa nói nhà ai trong thôn nhìn trúng hần, nhờ Đại Mãnh tẩu tử dò ý, hình như hần không chịu.

Vợ Đại Đầu nhỏ giọng nói với Phùng Thị là nhà mẹ đẻ nàng có một cô cháu gái, nàng cũng muốn nói thử xem, không biết Nhậm Tam Hòa có để ý không.

Phùng Thị liền cổ vũ nàng để Lâm Đại Đầu đi hỏi thử xem, không thành cũng không sao.

Đỗ Quyên nghe xong cười thầm.

Bú no, Phùng Thị ôm nàng bước đi, nói trong nhà còn nhiều chuyện làm.

Đi tới sân ngoài, Lâm Đại Đầu đang cùng Nhậm Tam Hòa nói khí thế ngất trời, nghe động tĩnh, vội vàng ngẩng đầu cười nói: "Đỗ Quyên, ăn xong rồi? Lại cùng Xuân Nhi chơi một hồi đi, trời còn sớm mà." Rồi hướng Phùng Thị nói: "Đệ muội, để Đỗ Quyên nơi này chơi một hồi. Lát nữa Thu Sinh sẽ bế về."

Trong nhà bận rộn, Phùng Thị cầu còn không được, liền gật đầu đồng ý.

Vì thế, Vợ Đại Đầu cầm chiếu đến trải bên chân Lâm Đại Đầu, đặt Lâm Xuân và Đỗ Quyên lên, còn thả 2 cái đồ chơi bằng gỗ, hình như là lão hổ và chó, cho bọn họ chơi.

Lâm Xuân đã bảy tám tháng, đều có thể bám vào chân của cha hấn đứng dậy, đứng bên người cha hấn xem tước cây trúc.

Đỗ Quyên lại chỉ có thể nằm.

Nhậm Tam Hòa nhìn một hồi, nhìn không được tiến lên ôm lấy nàng.

Thấy nàng lại cười hì hì đánh giá mình, Nhậm Tam Hòa không khỏi nhỏ giọng hỏi: "Người cười cái gì? xiêm y khó coi sao?"

Đỗ Quyên khen: "Đẹp lắm. Soái ngay người!"

Nhậm Tam Hòa thấy bé gái y nha liên thanh, tuy không hiểu nói cái gì, nhưng tình cảnh giống như đang nói chuyện với hấn, khiếp sợ vạn phần.

Ánh mắt hấn sâu thẳm, nhìn chằm chằm Đỗ Quyên lẳng lặng quan sát, giống như qua nàng thấy một người khác.

Vẻ mặt hấn hoảng hốt, ngay cả Lâm Đại Đầu gọi hấn cũng không nghe thấy.

Gần đây Lâm Đại Đầu qua lại thân thiết với Nhậm Tam Hòa, trong nhà gần như không thiếu thịt, tay nghề đi săn cũng tiến bộ nhiều, bởi vậy tâm tình rất tốt.

Thấy hấn nhìn chằm chằm Đỗ Quyên liền cười nói: "Đỗ Quyên, đứa bé này thật làm người thương. Nhậm huynh đệ, người cũng nhanh chóng tìm vợ đi. Thành gia, sinh vài đứa, cuộc sống sẽ có chỗ trông cậy vào."

Khẩu khí thực chân thành, giọng điệu như đại ca quan tâm tiểu đệ.

Mặt Nhậm Tam Hòa ửng đỏ, chê cười nói: "Tính tình tiểu đệ tản mạn, chịu không nổi câu thúc. Chờ thêm vài năm rồi nói sau."

Chương 52

Phải Có Trách Nhiệm

Lâm Đại Đầu không tán thành nói: "Chính vì như vậy mới tìm người chiếu ứng người. Cứ phiêu lãng như vậy cũng không phải cách."

Hắn thật vì Nhậm Tam Hòa mà suy nghĩ.

Nhậm Tam Hòa liền xây một viện nhỏ cách sau nhà Hoàng gia và Lâm gia khoảng hơn trăm bước.

Ba gian phòng, dụng cụ trong nhà đều do Lâm Đại Mãnh dẫn người giúp hắn mua sắm chuẩn bị.

Bình thường hắn sẵn được thú, không phải đưa cho Lâm Đại Mãnh mà là mang đến cho Hoàng Lão Thực và Lâm Đại Đầu. Trong nhà trống rỗng không hơi người, nên Lâm Đại Đầu mới khuyên hắn như vậy.

Lúc này Nhậm Tam Hòa không để ý hắn.

Nhưng lại giờ Đỗ Quyên lên, nhỏ giọng hỏi: "Người cứ nói đi?"

Đỗ Quyên ợ hơi, thầm nghĩ người cưới vợ, hỏi ý kiến ta một đứa bé còn bú sữa, thật đúng là mới mẻ.

Bất quá, nàng thật thay hắn nghĩ về vấn đề này, cảm thấy hắn tạm thời không cần suy tính vội. Cũng không có ý tứ khác, chỉ là cảm thấy hắn không cùng đường với thiếu nữ thôn sơn. Nếu đã không thích, tùy tiện thành thân không phải là hại người ta sao!

Không nói tới Nhậm Tam Hòa nghĩ như thế nào, dù sao phiền toái đã tới, không biết bao nhiêu người nhờ vợ Đại Mãnh tới cửa hỏi thăm.

Phiền toái của Hoàng Lão Thực cũng tới rồi.

Vì có Nhậm Tam Hòa chiếu cố, hầu như cách hai ngày là Hoàng gia có thịt ăn. Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên đều mặc đồ mới. Gặp lúc nhà nông bận rộn nhất, Nhậm Tam Hòa còn có thể tới giúp làm việc nặng. Cuộc sống khá hơn hẳn.

Hoàng đại nương thấy tâm liền ngứa.

Quả thật hai cụ thiên vị con trai út, chỉ là lúc trước không biểu hiện rõ ràng mà thôi. Lúc chưa ở riêng, có chuyện gì thì đóng cửa tự mình biết, người ngoài không rõ ràng. Ở riêng, con trai lớn qua như vậy đích thực không có gì đáng thèm thường, huống hồ đồ ăn dưỡng lão và ngày tết hiếu kính cũng

không thiếu. Con dâu cả không thích cùng bọn họ lui tới, bọn họ cầu còn không được.

Nhưng mấy tháng này bất đồng, cuộc sống của con trai lớn thập phần dễ chịu.

Đương nhiên nàng cũng hi vọng con trai tốt, nhưng con trai tốt nàng không có một phần sao? Hiếu kính lão nhân, chiếu cố cháu là chuyện phải làm!

Cho nên vừa chàng vạng, Phùng Thị ôm Đỗ Quyên từ Lâm gia bú sữa no trở về đã nhìn thấy bà bà cầm rổ trên tay, đang từ nhà mình đi ra. Trong rổ đựng nửa con thỏ đã lột da, dùng cỏ che lại. Một đầu khác còn có cái bao bố, lộ ra một góc vải màu sáng, chính là xiêm y màu vàng của Đỗ Quyên.

Nàng liền ngây dại.

Hoàng đại nương hời hợt nói: "Ngày kia cháu trai Đại cữu người tám ba ngày, ta nghĩ người có con nhỏ thì không cần đi, ta giúp người đem bộ xiêm y này cùng giày dép mang đi, coi như lễ."

Về phần con thỏ, nàng cảm thấy căn bản không cần giải thích.

Con trai đưa nàng chút thịt, chẳng lẽ còn muốn cùng con dâu chào hỏi?

Trên thực tế, Phùng Thị cũng không tính toán con thỏ kia, hai mắt chỉ nhìn vào xiêm y.

Không nói gì khác, chỉ nói tới chằm tuyền. Bởi vì ban ngày vội không rảnh, đều phải thức đêm dưới đèn làm ra. Cứ như vậy cầm đi? Còn có giày dép nữa?

Lúc Đỗ Quyên tám ba ngày, bên đại mợ như không có người tới.

Nàng bày không nổi khuôn mặt tươi cười, không biểu tình nói: "Nương, lúc Quyên Nhi tám ba ngày, đại mợ cũng không tới, ta không đi."

Mặt Hoàng đại nương trầm xuống, nói: "Ta không khiến người đi."

Phùng Thị lúc này nghe hiểu, đây là lấy xiêm y của cháu gái đi làm lấy lòng lễ.

Nàng dùng sức ngăn chặn lửa trong lòng, lại nói: "Nếu không đi, chúng ta không cần tặng lễ. Xiêm y này là ta làm hết 2 buổi tối mới xong. Vải dệt cũng tới cũng không dễ dàng, là Nhậm huynh đệ để ta giúp làm xiêm y mới thừa chút đầu vải để lại thay tiền công, ông quan ta còn chấp vá một khúc đầu."

Hoàng đại nương vừa nghe liền sinh khí, quở trách nói: "Quyên Nhi không có xiêm y mặc chắc, không phải nàng có vài bộ xiêm y sao! Mặc quần áo tốt như vậy, mỗi ngày mỗi đổi, người có thời gian rồi giặt sao? Nếu không mặc, con nít lớn nhanh như thổi, quá mấy tháng là không thể mặc, tặng người còn có tình nghĩa. Người thật không biết làm người. Tước Nhi cũng vậy, một

bé gái làm cho nàng nhiều xiêm y lụa là như vậy, người định khoe khoang hả? Lão Đại đưa một bộ cho cháu hần, cũng coi như một phần tâm của các người."

Thì ra nàng không chỉ cầm một bộ của Đỗ Quyên, còn chọn một bộ của Hoàng Tước Nhi cho Tiểu Bảo, chính là bộ màu thiên thanh Nhậm Tam Hòa mặc.

Tiểu Bảo mới mấy tuổi, mặc xiêm y của tỷ tỷ cũng không hiện ra xinh đẹp, huống hồ lại không phải là váy.

Hoàng đại nương không cảm thấy có cái gì, bởi vậy không có ý định gạt Phùng thị.

Dù sao lát nữa nàng về nhà hỏi Hoàng Lão Thực cũng sẽ biết, không bằng hiện tại nói cho nàng biết, còn ra vẻ mình đường đường chính chính.

Đại bá bá đưa một bộ xiêm y cho cháu, có cần lén lén lút lút sao?

Phùng Thị trừng lớn mắt nhìn về phía rõ, lại nhìn bà bà, chỉ cảm thấy trong lòng bị đè nén đến không thở nổi.

Cả người nàng run rẩy, gần như ôm không nổi Đỗ Quyên.

Trừ bỏ phần nộ, nàng còn có chút sợ hãi, bởi vì tận sâu trong đáy lòng đang kêu gào cuồng nộ lại cảm thấy sợ hãi nói không ra lời.

Đúng vậy, nàng sợ hãi!

Bà bà ở ngay trước mặt, trong lòng nàng hận không thể xông lên phía trước, đem xiêm y đoạt lại, sau đó sẽ như vợ Đại Mãnh nói một hồi, nói cho mặt bà bà biến xanh biến đỏ.

Nhưng là cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Nàng không có dũng khí xông lên trước cướp xiêm y về, càng thêm không thể giống như vợ Đại Mãnh nói được đường hoàng, cần thận!

Mỗi lần cùng cha mẹ chòng phân tranh, trong lòng nàng luôn nghĩ tới hoà, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng bất bình, có thể đưa ra vô số chuyện bất bình hai cụ nhân tâm đối nhà con trai cả.

Nhưng gặp phải tình hình giống nhau lần nữa, nàng vẫn không thể ứng phó.

Nàng không thể như vợ Đại Mãnh hoặc là Phùng Trường Thuận, lời nói ra rào trước đón sau, làm cho đối phương không thể chống đỡ.

Nàng luôn là Đông một câu, Tây một câu, khẩu khí tuy sắc cổ họng nhưng không có hiệu quả, ngược lại là cùng bà bà tranh luận, mang tiếng bất hiếu, người trong thôn nói nàng như vậy.

Nàng hận bản thân vô dụng, lúc trước cha dạy thế nào?

Vì sao lúc ấy cảm thấy dễ dàng, hiện tại lại không có biện pháp chứ?

Hoàng đại nương thấy Phùng Thị không nói lời nào, ánh mắt lại hết sức âm trầm, nhớ tới đồ trong rổ, cuối cùng có chút chột dạ lại nổi giận.

Ý niệm sinh ra, nàng liền cảm thấy căm tức vạn phần. Mình là lão nương, tới con trai lấy ít đồ, sao lại như tặc vậy?

"Nhà lão Đại, người đang bày mặt mũi với ta sao? Mỗi ngày ăn thịt cũng không nỡ cho cha mẹ một miếng? Con mặc đẹp cũng không nỡ cho cháu một kiện?"

Phùng Thị trầm mặc không nói.

Đỗ Quyên đem hết thấy nhìn ở trong mắt, âm thầm nhíu mày.

Đến đây được mấy tháng, qua tai nghe mắt thấy, nàng đối với phong tục nhân tình thôn Thanh Tuyền cũng hiểu đại khái. Nãi nãi nói chuyện nghe qua rất có tình lý nên nương không dám khóc lóc om sòm tranh cãi âm ỉ lấy xiêm y lại. Lúc đó lỡ bị người mắng lục thân không nhận. Trừ phi biết cách nói, tứ lạng bạt thiên cân, làm cho nãi nãi không thể bác bỏ, mới kết thúc được.

Tình hình như thế, mẹ nuôi ứng phó được, nhị thẩm cũng là tay thiện nghệ.

Về phần nương, Đỗ Quyên thờ dài, nàng kém rất nhiều.

Chương 53

Vì Sao Cưới Vợ

Nếu có bạn thân kiếp trước của Đỗ Quyên ở đây, chắc chắn sẽ bĩu môi châm chọc nàng, nói nàng là cao thủ. Ngẫm lại xem, người ta vì nàng tự sát, nàng cũng không mảy may dao động, huống chi chút chuyện nhỏ này.

Đỗ Quyên cũng không cảm thấy.

Hơn nữa nói chuyện trước mắt, nàng "A a" kêu hai tiếng, muốn làm Phùng Thị tỉnh lại.

Bởi vì nàng cảm giác cả người Phùng Thị run rẩy, tức giận rất lợi hại, cứ giằng co với nãi nãi như vậy, không biết sẽ ra chuyện gì.

Phùng Thị cúi đầu nhìn Đỗ Quyên trong ngực, cười đến hồn nhiên, nhớ tới xiêm y màu vàng kia, chung quy không thể nhìn được nữa, chất vấn bà bà nói: "Nương, trong mắt người còn có cháu gái này sao? Không chiếu ứng nàng cũng coi như xong, còn đem xiêm y của nàng tặng cho người. Nương thấy nàng là con gái nên chướng mắt, không đếm xỉa nàng!"

Phí tâm cố sức làm xiêm y, còn chưa được mặc lên người đã bị cầm đi, nàng đích thực nuốt không trôi khẩu khí này.

Hoàng đại nương thấy Phùng Thị cứ sặc thanh chất vấn như vậy, căn bản không để bà bà này vào mắt, cũng tức giận đến run run.

Nàng lớn tiếng nói: "Xiêm y do người bỏ tiền ra mua sao? Còn không phải con ta cùng Nhậm tiểu ca thân thiết mới lấy được. Bằng không người cho rằng có chuyện tốt lạc trên người người? Người nằm mơ hả! Con ta kiếm được đồ, cho con gái cũng tốt, cho cha mẹ cũng tốt, cho cháu cũng tốt, người dám nói không?"

Mẹ chồng nàng dâu nháo, Hoàng Lão Thực nghe chạy tới, ngượng ngùng nhìn Phùng Thị nói: "Nương Tước Nhi, người trở lại? Vừa rồi nương đến, nói trong nhà muối ăn không có, ta lấy mấy cân cho nàng. Còn có xiêm y của Tước Nhi chia một bộ cho Tiểu Bảo mặc. Ngày kia cháu trai đại mợ tắm ba ngày..."

Phùng Thị đã nghe không rõ nam nhân nói gì, chỉ kỳ quái tại sao mình còn đứng được không té xỉu.

Hoàng đại nương càng tức giận, còn xấu hổ.

Nếu nói thịt thỏ và xiêm y, nàng lấy hợp tình hợp lý nhưng muối lại bất đồng. Muối do nhà mẹ đẻ của Phùng Thị mang đến, lần trước cũng đưa một chút cho bọn họ.

Hôm nay lấy bảy tám cân, có chút nhiều, nàng liền cảm thấy chột dạ, giấu ở đáy rổ, ép tới bẹp, tận lực không cho người nhìn ra, ai ngờ Lão Thực lại giáp mặt nói ra.

Nàng nổi giận quở trách Hoàng Lão Thực nói: "Xem ngươi thật có tiền đồ! Chẳng lẽ ngươi mỗi ngày chỉ ăn cơm không làm việc, dựa vào vợ nuôi? Cứ như ngươi, nhà ai còn dám nuôi con trai? Nuôi lớn con trai cưới vợ quên nương!"

Phùng Thị nghe xong lời nàng, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, nhớ tới lời Phùng Trường Thuận dạy, vội chất vấn: "Nương nói lời này, là chúng ta chưa cho cha mẹ đồ ăn, hay là không hiếu kính ngày tết? Nương luôn nói con trai cả phải chiều ứng, sao không thấy cha mẹ và tiêu thức lấy vài thứ đến chiều ứng chúng ta?"

Hoàng đại nương không ngờ nàng nói ra lời này, rõ rệt bị kiềm hãm, liền hô lên: "Ngươi đang giáo huấn bà bà hả? Cha ngươi lần trước cho ngươi kính trà tạ lỗi ta, mới qua hai tháng ngươi liền quên? Có muốn lại mời cha ngươi vào núi?"

Đỗ Quyên khinh thường phiến mắt, nghĩ rằng nếu ông ngoại ta ở đây, ngươi dám như vậy?

Hoàng đại nương cũng biết những lời này là phô trương thanh thế, nên sau khi nói xong thờ hồng học bỏ đi, để lại Phùng Thị trừng Hoàng Lão Thực, hận không thể ăn hắn.

Nàng không dám tiến lên đoạt lại xiêm y, đem lửa giận phát trên người chồng mình, lên tiếng mắng Hoàng Lão Thực nửa ngày, buổi tối còn không cho hắn lên giường ngủ.

Hoàng Lão Thực đành phải ngủ đến trên gác xép.

Đêm đó, Phùng Thị ở trên giường trần trọc trần trở, nổi phần hận khó nguôi.

Bởi vì chuyện này, ngăn cách giữa Phùng Thị và cha mẹ chồng càng sâu hơn, như lời Phùng Trường Thuận nói, đồ bị lấy đi nhưng vẫn đắc tội người, không được tốt gì.

Sự tình còn chưa xong.

Bởi ruộng đất nhà Đỗ Quyên ít, lúc thu gặt phải tranh thủ thời gian làm. Nhậm Tam Hòa sẽ đến giúp một tay cho nên làm nhanh. Chủ yếu việc làm xong phải vội những chuyện vặt.

Bên Hoàng lão Nhị liền căng thẳng chút.

Vì ruộng đất nhiều, thứ hai Hoàng lão Nhị có tay nghề thợ mộc, thường tiếp những mối nhỏ, giúp người ta làm bàn ghế gì đó.

Những mối vụn vặt này, cha Lâm Đại Mãnh là thợ mộc có danh tiếng sẽ không tiếp. Hắn chỉ làm trọn bộ dụng cụ, hoặc là giúp người làm phòng lớn.

Đến mùa thu hoạch vụ thu, Hoàng lão Nhị vừa muốn làm việc nhà nông, vừa muốn làm nghề mộc, thật rất bận rộn.

Ngày hôm đó, Hoàng lão cha thấy nhà lão Đại thu bắp ngô đậu phộng đậu tương không sai biệt lắm, còn chút đỉnh việc nên kêu Hoàng đại nương gọi hắn lại đây hỗ trợ thu bắp ngô.

Đây cũng là chuyện thường tình. Huynh đệ dĩ nhiên phải trợ giúp lẫn nhau. Hoàng Lão Thực không nói hai lời liền đi.

Hắn vốn đang ở dưới ruộng thu đậu phộng. Đậu phộng nhỏ xong phải gánh về nhà, để lại hai đống lớn dây đậu phộng ở phía đầu ruộng.

Thứ này cũng phải gánh về nhà, có thể cho heo ăn.

Phùng Thị vừa mang một gánh đi, quay đầu tìm không thấy chồng mình, trong lòng buồn bực.

Nàng cũng không nghĩ nhiều, cho rằng hắn khẳng định đi ra chỗ ruộng khác làm, nên dùng sọt cỏ lấp đầy một sọt lớn, nặng đến đồ mắt tía tai, ép tới mồ hôi ướt đẫm, đi về nhà.

Đi qua nhà cha mẹ chồng phảng phất nghe được tiếng cười nói của Hoàng Lão Thực.

Nàng thò đầu xem, Hoàng Lão Thực đang khiêng một gánh nặng bắp. Hoàng lão Nhị đang ngồi tại cửa Tây sương làm nghề mộc. Phượng Cô cùng bà bà ngồi tại trên ghế nhỏ bóc vỏ bắp, đánh thành chuỗi treo lên cây trúc. Đại Nữ và Tiểu Bảo cũng ở bên cạnh, cả nhà vừa nói vừa cười.

Nhất thời Phùng Thị tức giận đến tay chân phát lạnh, đứng không vững đánh ngã gánh nặng trên vai.

Nàng hô to một tiếng "Hoàng Lão Thực" nhưng không có tiếng, bởi vì quá phần nộ, lòng lại tràn đầy tuyệt vọng, cảm thấy cuộc sống này không có cách nào qua.

Tâm tư nặng nề, hận không thể chết mới tốt, đơn giản nằm xuống đất.

Hoàng Lão Thực còn chưa nghe, vẫn là người đi ngang qua nhìn thấy Phùng Thị ngã vào bên ngoài Hoàng gia, vội vàng đi vào kêu người, cả nhà mới ra ngoài, mới phát hiện.

Hoàng Lão Thực tròn tròn mắt, dùng sức đung đưa Phùng thị, "Tước Nhi nương, Tước Nhi nương, đây là chuyện gì?"

"Ta còn muốn hỏi người đây là chuyện gì?"

Người nói chuyện Nhậm Tam Hòa.

Hắn sờ dĩ giúp Hoàng Lão Thực làm việc, nghĩ sớm chút làm xong, Phùng Thị có thể tới chiếu cố Đỗ Quyên. Hoàng Tước Nhi còn quá nhỏ.

Ai ngờ việc đã làm xong, trong nhà vẫn không thấy bóng dáng người lớn, như cũ để một bé gái bốn năm tuổi chiếu cố em bé hơn bốn tháng.

Hắn nổi giận, chạy tới ruộng của Hoàng Lão Thực xem xảy ra chuyện gì.

Không tìm được Hoàng Lão Thực, lại nhìn thấy Phùng Thị gánh đòn gánh đi ở phía trước.

Hắn định đi lên hỏi, đã thấy nàng té xuống đất.

Hoàng Lão Thực nghe hắn hỏi, mờ mịt nói: "Không biết a! Ta đi ra nàng đã như vậy."

Nhậm Tam Hòa trầm mặt nói: "Ta hỏi ngươi không ở ruộng làm việc, đã chạy đi đâu?"

Hoàng Lão Thực nói: "Ta giúp lão Nhị thu bắp ngô."

Nhậm Tam Hòa đã từng nghe chuyện nhà bọn họ từ Lâm Đại Đầu, lúc này nhìn lướt qua sân Hoàng gia, sao còn không rõ duyên cớ, cũng có chút nộ khí. Đột nhiên nhìn thấy Tiểu Bảo đang mặc quần áo màu thiên thanh của Hoàng Tước Nhi, ánh mắt cau lại, trong lòng càng tức giận.

Hắn liền nhìn Hoàng Lão Thực chằm chọc nói: "Ngươi thật hiếu thuận với đệ đệ ngươi. Bỏ mặc việc nhà mình không làm, tới đây hỗ trợ."

Hoàng đại nương vừa nghe sinh khí, lớn tiếng nói: "Nhậm tiểu ca, không thể nói dối, lão Đại đã làm xong việc đồng áng mới đến giúp huynh đệ."

Hoàng Lão Thực vội gật đầu nói: "Đúng..."

Mới nói một chữ "đúng" là không nói được nữa, bởi vì ánh mắt chạm đến Phùng Thị và gánh nặng nàng gánh cái này cũng tính việc mà.

Người thành thật rồi rắm.

Nhậm Tam Hòa căn bản không nhìn Hoàng đại nương, cũng không nhìn Hoàng lão Nhị và Phượng Cô.

Ở trong mắt hắn, bọn họ tựa như con kiến vậy, không đáng hắn mắt nhìn thẳng, càng không đáng để hắn đi tranh cãi, ngay cả trừng phạt cũng khinh thường.

Hắn cười lạnh đối với Hoàng Lão Thực nói: "Trong nhà để bé gái bốn tuổi chiếu cố đứa bé mấy tháng, còn phải làm việc nhà. Vợ thì như trâu gánh đòn gánh làm việc nặng, về nhà còn phải nấu cơm cho ngươi ăn, ngươi lại chạy tới giúp đệ đệ làm việc. Vì sao ngươi muốn thành thân cưới vợ sinh con? Không bằng ngươi ở lại bên này cùng huynh đệ sống nuôi cháu càng tốt hơn."

Nói xong, xoay người rời đi.

Không đi, chẳng lẽ muốn ở lại cùng mẹ con anh em người ta cãi nhau?

Phi, bọn họ cũng xứng sao!

Chương 54

Cửa Thành Cháy Vạ Cá Dưới Ao

Hoàng Lão Thực nhìn theo bóng dáng kiên quyết bỏ đi của Nhậm Tam Hòa càng mờ mịt.

Hoàng đại nương còn ở bên cạnh nói lảm nhảm, lui tới cùng thôn nhân giải thích, nói ngọn nguồn câu chuyện. Mặt Hoàng lão Nhị trầm xuống, phân phó vợ đưa đại tẩu vào viện nghỉ ngơi.

Phượng Cô và Hoàng Lão Thực đỡ Phùng Thị đi được vài bước thì Phùng Thị tỉnh lại.

Nàng vì quá tức giận đến cả người vô lực, đơn giản ăn vạ, cũng không phải thật tệ xiú.

Lúc này làm bộ như vừa tỉnh lại, tránh thoát khỏi sự nâng đỡ của hai người, liên gánh nặng cũng bỏ mặc, lão đảo đi về hướng nhà mình.

Hoàng đại nương thấy con dâu cả như vậy trước mặt mọi người, nhãn mặt tức giận đến ngã ngửa, run tay chân run, "Các người xem, a! Nàng cái dạng này, làm như bị ủy khuất tận trời. Lão Đại giúp huynh đệ làm chút việc thì có sao? Nhà ai huynh đệ mà không giúp đỡ lẫn nhau? Nếu nàng không gánh đậu phộng, ngày mai còn không phải do lão Đại gánh. Ai bức nàng gánh ..."

Trong tiếng mắng, Hoàng Lão Thực vội gánh đậu phộng đuổi theo Phùng Thị.

Tuy hấn không suy nghĩ sâu xa, nhưng như Nhậm Tam Hòa nói, chung quy hấn vẫn là muốn sống cùng vợ con mà không phải là cùng huynh đệ, đương nhiên là muốn đuổi theo vợ.

Trong lòng hấn thâm biết. Dù bên này là cha mẹ, em trai và cháu, nhưng nếu hấn thường ở đây, chỉ sợ cũng không được, bọn họ không hấn có thể chứa hấn. Chỉ có vợ, tuy thường mắng hấn, nhưng sẽ nấu cơm cho hấn, cùng hấn sống cả đời.

Bởi vậy, hấn ở phía sau thấy Phùng Thị đi không được ổn, thập phần lo lắng, đuổi theo nhanh hơn.

Hoàng đại nương thấy hấn như vậy, giận càng thêm giận.

Hoàng lão Nhị vội cùng Phượng Cô đỡ nương vào viện.

Lúc này Hoàng lão cha cũng gánh một gánh bắp ngô trở lại, thấy rất nhiều người bu ở cửa, vội hỏi chuyện gì xảy ra.

Phượng Cô liền đem chuyện đã xảy ra nói một lần, vừa cười an ủi: "Cha đừng lo lắng, lúc đại tẩu đi cũng không cần người đỡ, có vẻ tốt rồi. Không sao."

Hoàng đại nương vỗ bàn kêu lên: "Đương nhiên nàng tốt rồi! Căn bản là nàng giả bộ, chọc một nhà chúng ta bị người chế giễu, nói ta và cha ngươi có bao nhiêu bất công, sai sử lão Đại giúp lão nhị làm việc..."

Sắc mặt Hoàng lão cha âm trầm đến đáng sợ.

Lại nói Phùng Thị giãy dụa về đến nhà, nhìn thấy Hoàng Tước Nhi ngồi bên võng đung đưa, vừa lật ột vừa nói chuyện với Đỗ Quyên đang nằm trong nôi. Nàng không giống như ngày thường hô to một tiếng "Tước Nhi", sau đó phân phó một đồng việc, mà trực tiếp vào nhà.

Đi vào phòng, một đầu vừa ngã lên giường là không muốn động đậy nữa.

Hoàng Tước Nhi cảm thấy không đúng, vội vàng theo vào.

Nàng đứng ở cửa phòng, tay vịn khung cửa, nhìn nương ngửa mặt ngã xuống giường, nửa ngày không có động tĩnh như chết rồi, trong lòng rất sợ hãi.

Nàng lặng lẽ đi đến trước giường, nhỏ giọng kêu lên: "Nương! Nương!"

Chợt thấy ngón tay Phùng Thị giật giật, cảm thấy nàng còn sống, thập phần vui vẻ, vội lấy lòng hỏi: "Nương, ngươi có muốn uống nước hay không? Ta đi rót một chén đến."

Phùng Thị vẫn vô thanh vô tức.

Hoàng Tước Nhi lại nói: "Nương mệt mỏi, bây giờ buổi trưa ta đi nấu cơm... xào rau. Ta học nấu. Sau vài lần sẽ biết. Ta biết giúp muội muội thay tã nữa." Trong giọng nói mang theo chút khoe khoang.

Trên giường, nước mắt Phùng Thị đã rơi xuống.

Nàng dùng sức nuốt trở về, khàn giọng phân phó nói: "Hôm nay không nấu cơm."

Hoàng Tước Nhi kinh ngạc, không nấu cơm thì ăn cái gì?

Thấy nương không có ý muốn ngồi dậy, nàng chỉ đành đứng tại chỗ, chờ chỉ thị tiếp theo.

Quả nhiên, đợi một hồi Phùng Thị lại nói: "Lát nữa ngươi ôm Đỗ Quyên đi tìm Lâm thăm bú sữa. Phải cẩn thận chút, đừng vấp té. Ngươi nói với Lâm thăm, nương bị bệnh, ngươi không có chỗ ăn cơm, cầu nàng cho chén cơm..."

Mới nói phân nửa thì không nói được nữa.

Bởi vì lời này thật không có đạo lý. Ngã xuống ở nhà chồng lại đến cách vách xin cơm ăn, người ta sẽ nghĩ như thế nào? Lâm Đại Đầu lại là một người như vậy.

Nhưng nếu để cho Tước Nhi tới nhà bà nội, cơm nhất định có thể ăn, bất quá bữa cơm này chỉ sợ ăn không vui vẻ, chắc chắn bà bà sẽ liệt kê một đống không phải của nàng. Nghĩ tới bản mặt nhọn của bà bà, nàng thà rằng để Hoàng Tước Nhi đói cũng không cho nàng đi.

Nếu nàng chết thì hai đứa bé nhà phải làm thế nào?

Hoàng Tước Nhi nói một câu rớt cuộc làm nàng khóc ra.

"Nương, ta đưa muối muối đi ăn sữa. Ta không ăn cơm bên Lâm thăm. Ta tự mình nấu cơm xào rau, cùng cha mẹ ăn." Nàng còn băn khoăn vấn đề cha mẹ cũng cần ăn cơm. Nương bị bệnh, càng phải ăn cơm.

Phùng Thị cố chống đứng dậy, lớn tiếng nói: "Đã nói người đừng nấu!"

Đang nói, Hoàng Lão Thực đi vào hỏi: "Nương Tước Nhi, người có sao không?"

Phùng Thị không trả lời chỉ nhìn hấn. Rất thần kỳ không có mắng hấn, điều này làm cho Hoàng Lão Thực rất bất an.

Một lát sau, Phùng Thị mới bình tĩnh nói: "Ta choáng váng đầu, không muốn nhúc nhích. Buổi trưa người đi tới nhà mẹ người ăn cơm đi."

Hoàng Lão Thực cứng họng.

Phùng Thị nhướn mày nói: "Người là con của nàng, vợ bị bệnh, tìm nàng kiếm một bữa cơm cũng không được? Tước Nhi thì không nên đi."

Hoàng Lão Thực nghĩ việc này có sao đâu, vì thế gật đầu.

"Vậy người nằm nghỉ đi. Ta ăn rồi mang chút trở về cho người."

Hấn cảm thấy an bài như vậy rất tốt. Vợ ngã bệnh không thể nấu cơm, một mình hấn tới nhà cha mẹ, mang cơm cho cả nhà về.

Phùng Thị kinh ngạc nhìn hấn, trong mắt cũng là buồn cười.

Lão Thực, người chồng này! Qua nhiều năm như vậy, cũng không thấy rõ phân lượng của mình trong lòng cha mẹ, thật làm cho nàng cảm thấy quá đáng thương.

Đội Hoàng Lão Thực đi khuất, Phùng Thị nằm xuống.

Cuối cùng Hoàng Tước Nhi vẫn tự mình nấu cơm. Phùng Thị cũng không ngăn trở.

Cơm muộn xong, Tước Nhi ôm lấy Đỗ Quyên từ trong nôi, cười híp mắt dỗ nói: "Đỗ Quyên, dậy mau. Đi bú sữa!"

Đỗ Quyên cũng nghe thấy lời Phùng Thị nói, đoán chừng nương lại cùng cha có mâu thuẫn. Lúc này không biết là bệnh thật hay là "bãi công", làm hại nàng và Hoàng Tước Nhi bị vạ lây.

Nàng nhận mệnh nịt chặt vạt áo trước ngực Tước Nhi tỷ tỷ, chuẩn bị cho bất trắc rủi ro.

Hoàng Tước Nhi ôm muội muội, gập ghềnh đi tới nhà Lâm Đại Đầu.

Lúc thu hoạch vụ thu, sân của mỗi nhà đều phơi đầy đồ. Dưới mái hiên Lâm gia, tường viện đều phủ đầy bắp ngô vàng tươi. Dưới đất cũng phơi đầy đậu phộng và đậu tương, trong đó còn có dưa, một cảnh tượng được mùa thu hoạch.

Lâm Xuân đang bò dưới mái hiên, Hạ Sinh đang "ha hả" đuổi gà chạy quanh sân, sợ chúng nó thải (đi cầu) vào đậu phộng và đậu tương.

"Tước Nhi, người đến rồi!"

Hạ Sinh nhìn thấy Hoàng Tước Nhi, cao hứng chào hỏi.

Lại thấy Hoàng Tước Nhi ôm muội muội tựa hồ thực cố hết sức, anh dừng tiến lên đón nhận.

Đỗ Quyên nhất thời kêu lên, ánh mắt nhìn phía cổng Lâm gia, hi vọng có người lớn đi ra, cho dù là Thu Sinh cũng tốt. Nàng sợ 2 đứa bé mới cao bằng đùi người ta thất thủ đánh rớt mình xuống đất. Hiện tại nàng bụ bẫm tròn trịa, nhưng không chịu nổi bị té, rớt xuống đất mạng nhỏ coi như xong đời!

Lâm Xuân nghe thấy thanh âm của Đỗ Quyên, vội bò tới bậc thang.

May mà chuyện "giao tiếp" tuy mạo hiểm vạn phần, nhưng tốt xấu gì cũng thuận lợi kết thúc.

Hạ Sinh ôm trẻ vững vàng hơn Hoàng Tước Nhi, Đỗ Quyên mới yên tâm thở phào.

Hai người lên thêm, đều tự tìm cái băng ghế nhỏ ngồi, bắt đầu cuộc đối thoại của con nít.

Lâm Xuân vừa bò xuống bậc thang, thấy bọn họ đi lên, vội vàng xoay người lại leo lên trên. Leo "rắc rắc", Hạ Sinh cũng mặc kệ hấn. Bò lên, ngồi bên người ca ca, nhìn Đỗ Quyên "nga a y nha" gọi không ngừng.

Đỗ Quyên vừa hướng hấn cười, vừa nghe Hoàng Tước Nhi hỏi: "Lâm thẩm chưa về sao?"

Hạ Sinh nói: "Còn chưa đâu. Đang bận ngoài ruộng."

Đỗ Quyên không tự chủ miệng trẻ trẻ.